

Arrest

nr. 127 944 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat S. CARTON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op minderjarige leeftijd vergezeld van zijn ouders het Rijk binnen. Verzoekers ouders dienen op 15 februari 2010 elk een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, op 14 april 2010 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen worden beroepen ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers moeder dient bij aangetekend schrijven van 16 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.4. Bij arresten van 24 juni 2010 met nummers 45 364 en 45 365 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 oktober 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoekers moeder dient, op grond van haar medische problemen, namens haarzelf en haar gezin bij aangetekend schrijven van 31 januari 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 februari 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 12 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 13.02.2010 het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 29.06.2010 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt dat geen schending aannemelijk wordt gemaakt van een hogere rechtsnorm.

De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in zijn situatie toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Zo moet worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en dat voormelde hogere rechtsnormen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde

schending van de hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het consequentiebeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: [...].

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

[...] Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schendig inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag. Hiertegen werd uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatrieerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 10 april 2014 reeds geargumenteed dat uitwijzing van haar, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvragen tot medische

regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.”

3.1.2. Huidige bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

In beginsel rust op de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ingevolge voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid (“moet”) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoeker merkt evenwel correct op dat dit nog niet impliceert dat automatisch mag worden overgegaan tot de afgifte van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten. Zo voorziet voormelde bepaling – zoals verzoeker correct opmerkt – dat deze geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat verweerder alvorens hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten minstens had moeten nagaan of de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten en hieromtrent had moeten motiveren. Meer concreet wijst hij hierbij op artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt niet dat de (formele) motiveringsplicht impliceert dat in elk bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden uiteengezet waarom deze beslissing geen schending inhoudt van een hogere rechtsnorm. Er blijkt geenszins dat een motivering in het licht van alle grondrechten zich steeds zou opdringen.

Verzoeker geeft concreet aan dat een motivering omtrent en onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM zich opdrong. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad merkt evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing aangaf dat de asielpprocedure van verzoekers ouders – verzoeker was op dat ogenblik nog minderjarig – op 24 juni 2010 door de Raad werd afgesloten met arresten waarbij hen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er blijkt niet dat verzoeker overige asielmotieven had of heeft dan deze ingeroepen door zijn ouders. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zodat aldus reeds werd getoetst of een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zich nieuwe ontwikkelingen hebben plaatsgevonden waardoor een nieuwe beoordeling door het bestuur in het licht van artikel 3 van het EVRM zich opdrong. Verzoeker blijft volledig in gebreke enig argument aan te brengen om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot hetwelk zijn ouders een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet hadden geformuleerd. Er blijkt aldus evenmin dat enige verdere motivering in dit verband zich opdrong.

Verzoeker doelt verder op een procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die hij zou hebben opgestart en waarvan hij van mening is dat deze ten onrechte onontvankelijk werd verklaard. Hij stelt hiertegen een beroep bij de Raad te hebben ingesteld waarin hij argumenteerde dat

een terugkeer naar het land van herkomst strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, doch merkt op dat dit beroep niet opschortend werkt. Hij geeft aan dat in de bestreden beslissing diende te worden ingegaan op de elementen die aan de procedure artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten grondslag lagen. Hij houdt voor ernstig ziek te zijn en niet te kunnen terugkeren naar het land van herkomst omdat aldaar geen adequate behandeling aanwezig is. De Raad merkt evenwel op dat het betoog van verzoeker dat hij ernstig ziek zou zijn geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Hij brengt hiervan ook geen bewijs aan. De vaststelling dringt zich op dat het verzoekers moeder is die tot tweemaal toe een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indiende, waarbij de tweede aanvraag mede werd ingesteld namens verzoeker. Hierbij werden evenwel geen medische elementen ingeroepen voor verzoeker zelf. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er, wat hem betreft, enige motivering zich opdrong in de bestreden beslissing betreffende zijn medische toestand of dat enig onderzoek in dit verband, en in het licht van artikel 3 van het EVRM, zich opdrong.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm verhinderde dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, of dat in dit verband ten onrechte geen verder onderzoek werd verricht of niet verder werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het '*consequentiebeginself*' wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 13 van het EVRM voorziet verder slechts in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn opgesomd werden geschonden en verzoeker maakt dit niet aannemelijk. Hij verstrekt ook geen nadere toelichting betreffende de vermeende schending van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

[...] Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

[...] Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.2.2. Daar artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232), bestudeert de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds aangehaald bij de bespreking van het eerste middel werd in het kader van de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers ouders het risico op schending in de zin van artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht in het licht van Macedonië, zijnde het land van herkomst van verzoeker en zijn gezin. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengt die een hernieuwde beoordeling door het bestuur noodzaakt. Eveneens werd hierbij vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker zelf ziek is, zodat hij zich ook niet kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM voor zover hij zich dient te begeven naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden zou zijn.

De Raad benadrukt dat de bescherming die een vreemdeling kan ontlenen aan het verbod op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar hij stelt afkomstig te zijn, zijnde Macedonië.

Verzoeker betoogt evenwel dat hij niet weet naar welk land hij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoeker, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoeker het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land hij zich zal kunnen begeven. Door te motiveren dat de asielprocedure (opgestart door de ouders) negatief werd afgesloten, dient te worden aangenomen dat verweerder er zich van heeft vergewist dat in ieder geval geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt indien verzoeker terugkeert naar het land vanwaar hij komt en waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben. Verzoeker toont het tegendeel ook geenszins aan. Er lijkt zich aldus, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, geen beletsel te vormen opdat verzoeker vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing, nu niet blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Macedonië. De bestreden beslissing legt verzoeker verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Evenmin voert verzoeker elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij naar een ander land zou worden uitgewezen.

In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering toont verzoeker niet aan dat hij naar een ander land zal worden gerepatriëerd dan het land waarvan hij de nationaliteit heeft, zijnde Macedonië, en de gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent te zien. In tegenstelling tot de zaak *Singh et autres c. Belgique*, waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is *in casu* de Macedonische nationaliteit van verzoeker niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoeker zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Voor het overige vormt de kritiek van verzoeker in het kader van artikel 13 van het EVRM dat hij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidige bevel zal gebeuren, zodat hij voorliggend beroep dan ook indient om zijn rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu

het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, verre van een zekerheid is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Door vervolgens een toelichting te geven over het belang dat hij meent te hebben bij huidige beroepsprocedure – hetgeen *in casu* niet wordt betwist – toont verzoeker evenmin aan dat enige schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM voorligt.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij stelt als volgt:

“[...] Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[...] Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

[...] Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.3.2. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86.).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M. v. Ierland*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moeten worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gerespecteerd, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het bevel een andere afloop had kunnen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is overgegaan tot het opleggen van een bevel omdat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegestaan. Dit gegeven staat niet ter discussie. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker verwijst verder nog naar de bepaling van artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet, doch zonder te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het derde middel kan niet worden weerhouden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste van verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS